

prima instanță: L. Holevițaia
instanța de apel: N. Traciuc, M. Anton, I. Cotruță

dosarul nr. 2rac-10/17

DECIZIE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu
Ala Cobăneanu

examinând recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” împotriva Societății pe Acțiuni „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” cu privire la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”, casată hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 29 decembrie 2014 și emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii

constată:

La 25 iulie 2013, SA „Apă-Canal Chișinău” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” cu privire la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că în baza contractului nr. 265233 din 20 mai 2005, SA „Apă-Canal Chișinău” prestează SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” servicii de alimentare cu apă și evacuarea apelor uzate.

Menționează că potrivit acestui contract SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” avea obligația de a instala aparate de evidență a cantității apei consumate și respectiv, a apelor uzate, evacuate în sistemul municipal de canalizare, obligație pe care urma a fi executată în temeiul art. 668 Cod civil.

Invocă că la 17 martie 2010 a fost întocmit actul cercetării stării evidenței și folosirii apei la SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” în care s-a notificat lipsa aparatului de măsurare a apelor uzate, ca urmare fiind prescris consumatorului instalarea debitmetrului în termen de 30 de zile cu avertizarea despre eminența schimbării modului de calculare a volumului apelor uzate, iar la

23 aprilie 2010 a fost constatată neîndeplinirea prescripției de către pârât, moment din care calculul volumului apelor uzate a fost expus spre plată în proporție de 100% din volumul apei consumate.

Drept urmare, SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” a format o datorie în mărime de 3 337 584,60 lei, iar conform pct. 5.2 al contractului nr. 256233 din 20 mai 2005 a fost calculată o penalitate aferentă sumei datorate de 467 070,82 lei.

Întru soluționarea pe cale extrajudiciară a litigiului la 29 martie 2013 a fost expediată în adresa SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” reclamația nr. 01-477, pretenție care a fost lăsată fără examinare.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 8, 9, 11, 572, 666, 668 Cod civil, art. 33 CPC.

Solicită încasarea datoriei în sumă de 3 337 584, 60 lei, penalității în mărime de 467 070,82 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 50 000 lei.

La 24 septembrie 2014 SA „Apă-Canal Chișinău” a depus cerere de modificare și de mărire a cuantumului acțiunii.

Precizează că conform actului de control din 22 septembrie 2014, datoria pentru perioada noiembrie 2010 - august 2014 constituie 4 816 253,10 lei.

Astfel, solicită încasarea datoriei în sumă de 4 816 253,10 lei, penalității în mărime de 593 605,65 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 50 000 lei.

Prin încheierea din 11 decembrie 2014 a fost substituită SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” cu succesorul ei în drepturi SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2”.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 29 decembrie 2014 a fost admisă parțial acțiunea depusă de SA „Apă-Canal Chișinău”.

A fost încasat din contul SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” în beneficiul SA „Apă-Canal Chișinău” datoria în mărime de 4 816 253,10 lei, penalitatea de întârziere în mărime de 27 137,72 lei și taxa de stat în mărime de 50000 lei.

În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 a fost admis apelul declarat de SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2”, casată hotărârea primei instanțe și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă acțiunea.

La 03 octombrie 2016 SA „Apă-Canal Chișinău” a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016, prin care a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerându-o ilegală și neîntemeiată.

Menționează că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material.

Explică că prevederile art. 668 Cod civil, prevederile contractului nr. 265233 din 20 mai 2005, cât și actele stării evidenței și folosirii apei din 17 martie 2010 și

din 23 aprilie 2010, impun părților o anumită conduită, iar nerespectarea acestora generează răspundere contractuală și delictuală.

Prin urmare, consideră că este legală și întemeiată hotărârea primei instanțe care stabilește că divergențele între părți se referă la modalitatea de evidență a apelor uzate, pe care SA „Apă-Canal Chișinău” o aplică reieșind din prevederile contractului nr. 265233 din 20 mai 2005 și din faptul nerespectării de către SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” a prescripțiilor din 17 martie 2010 și din 23 aprilie 2010.

Subliniază că prima instanță corect a reținut că actul din 17 martie 2010 și din 23 aprilie 2010, conform Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000, sunt asimilate actelor administrative, prin urmare acestea nefiind anulate de emitent sau de instanța de contencios administrativ, generează drepturi și obligații și sunt obligatorii pentru executare, fiind prezumate legale. Această prezumție de legalitate nu a fost înlăturată în modul prevăzut de lege - nici primul, nici al doilea act, și nici facturile de plată, care au fost emise lunar nu au fost anulate în instanța de contencios administrativ, astfel, acestea fiind generatoare de drepturi și obligații, iar refuzul intimatului de a le executa, a fost apreciat, de prima instanță, ca refuz unilateral de la executarea obligației.

Afirmă că neexecutarea de către intimat a prescripțiilor, a generat apariția unei datorii în mărime de 4816 253,10 lei, pentru perioada noiembrie 2010 – august 2014.

Respectiv susține că este eronată concluzia instanței de apel, precum că contractul nr. 265233 din 20 mai 2005 este un contract economic cu scop lucrativ și facturile eliberate de SA „Apă-Canal Chișinău” nu constituie acte administrative, cu toate că sunt prestate servicii de interes public, fiind asimilată unei autorități publice și că ultima nu participă în această calitate în toate raporturile juridice, inclusiv cu SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”.

Mai indică că art. 3 din Legea contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000 și prevederile Hotărârii CSJ nr. 10 din 30 octombrie 2009 „Cu privire la practica aplicării de către instanțele de contencios administrativ a unor prevederi ale legii contenciosului administrativ”, expres prevăd că, sunt similare actelor administrative contractele de prestare a serviciilor publice, inclusiv apa potabilă și de canalizare, prescripțiile și procesele-verbale de consum fraudulos a acestora.

Notează că în partea ce ține de obligația consumatorului SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” de a instala aparatul de măsurare a apelor uzate, consideră că instanța de apel în decizia sa cu certitudine a dedus obligația certă a intimatului de instalare a echipamentului de măsurare a apelor uzate evacuate, prin raportarea normelor citate în hotărâre la circumstanțele speței.

Susține că potrivit prevederilor actelor normative în vigoare, citate în hotărârea primei instanțe, precum și în decizia instanței de apel volumul de ape uzate evacuată în sistemul public de canalizare și recepționate de către operator se determină în baza indicilor înregistrați de contorul de evidență a apelor uzate, iar în lipsa lui volumul apelor uzate se determină în baza indicilor înregistrați de contorul

de apă potabilă sau apă tehnologică. Fiecare loc de consum se dotează, în mod obligatoriu, cu contor, legalizat pe teritoriul Republicii Moldova, inclus în Registrul de stat al mijloacelor de măsurare al Republicii Moldova, adecvat și verificat metrologic.

Prin urmare, art. 11, 15 din Legea metrologiei impune producătorul sau importatorul mijloacelor de măsurare supuse aprobării de model și omologare, includerea acestora în Registrul de stat a aparatelor de măsurare. Lucrările enumerate urmând a fi efectuate la cererea persoanei interesate, în cazul dat a intimatului, în coordonare cu operatorul de servicii publice.

Consideră drept ilegal argumentul instanței de apel cu referire la aplicarea prevederilor art. 220 Cod civil pe motiv că intimatul nu a întreprins nicio acțiune în vederea executării prescripțiilor înaintate, pe de o parte, iar pe de altă parte că contractul nr. 265233 din 20 mai 2005, semnat de ambele părți, este în vigoare, și urmează a fi aplicat corespunzător situațiilor rezultate din executarea acestuia.

Prin referința depusă la 13 decembrie 2016, SA „Termoelectrica” a solicitat de a considera recursul declarat de SA „Apă-Canal Chișinău” ca fiind inadmisibil.

La 17 ianuarie 2017 SA „Termoelectrica” a mai depus o referință la cererea de recurs declarat de SA „Apă-Canal Chișinău”, prin care a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 59), iar careva date despre recepționarea acesteia de către recurent, la materialele dosarului, lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016, în termenul legal.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

După cum denotă actele cauzei, SA „Apă-Canal Chișinău” înaintând prezenta cerere de chemare în judecată cu ulterioarele concretizări, a solicitat încasarea de la SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2 datoria în sumă de 3 337 584, 60 lei, penalității în mărime de 467 070,82 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 50 000 lei.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză prima instanță a admis parțial acțiunea SA „Apă-Canal Chișinău”, a încasat de la SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” în folosul SA „Apă-Canal Chișinău” datoria în mărime de

4816253,10 lei, penalitatea de întârziere în mărime de 27 137,72 lei și taxa de stat în mărime de 50 000 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Judecând apelul declarat de SA „Termoelectrica” instanța de apel l-a considerat întemeiat și, admitându-l, a casat hotărârea primei instanțe și a pronunțat o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă.

La adoptarea unei astfel de soluții, instanța de apel a reținut că prin prescripția din 17 martie 2010, SA „Apă-Canal Chișinău” a solicitat SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” montarea unui contor de evidență a apelor uzate evacuate, fără, însă a indica tipul și diametrul acestuia și fără a prescrie instalarea unui contor inclus în Registrul de Stat al mijloacelor de măsurare permise spre utilizare în Republica Moldova, astfel încât la momentul eliberării prescripției nominalizate executare acesteia era imposibilă, iar consecința a neexecutării este calcularea volumului apelor uzate evacuate în mărime de 100 % din consumul de apă, în loc de quantumul contractat de 23, 2 % din apa consumată, astfel, încât în urma neexecutării prescripției valoarea serviciilor de evacuare a apelor uzate s-a majorat cu 76,8 %.

A considerat instanța de apel că SA „Apă-Canal Chișinău” nu și-a executat corespunzător obligația nominalizată la eliberarea acestei prescripții și cunoștea că în consecință aceasta nu va fi executată de SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”, ca urmare a unei imposibilități independente de voința acesteia din urmă, concluzionând că SA „Apă-Canal Chișinău” a acționat cu rea-credință, contrar obligațiilor prevăzute de art. 512, 513 și art. 572 Cod civil, situație ce a generat posibilitatea artificială de îmbogățire a SA „Apă-Canal Chișinău” în baza clauzelor contractuale ce instituiau plăți majorate pentru neexecutarea prescripției, puse în executare în mod vicios.

A mai conchis instanța de apel că prescripția SA „Apă-Canal Chișinău” este ilegală și contravine dispozițiilor imperative ale legii, motiv pentru care este lovită de nulitate absolută în temeiul art. 220 alin. (1) Cod civil, ce prevede că actul juridic sau clauza care contravin normelor imperative sunt nule dacă legea nu prevede altfel.

Instanța de recurs constată, însă, că instanța de apel la adoptarea deciziei a interpretat eronat normele de drept material și a dat o apreciere greșită materialului probator anexat la dosar, pe când prima instanță, justificat și amplu argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante și cu trimitere la probele administrate, având în susținere cadrul legal aplicabil în speță, corect a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii înaintate de SA „Apă-Canal Chișinău”.

În susținerea opiniei enunțate, instanța de recurs reține prevederile art. 512 alin. (1) Cod civil, potrivit cărora în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 514 Cod civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Iar dispozițiile art. 668 alin. (1) Cod civil, indică cert că contractul încheiat legal obligă părțile nu numai la ceea ce au stipulat expres, dar și la tot ceea ce

rezultă din natura lui în conformitate cu legea, cu uzanțele sau cu principiile echității.

Prin prisma acestor prevederi legale, instanța de recurs constată că prima instanță întemeiat a conchis că contractul nr. 2-652-33 privind livrarea apei și recepționarea apelor uzate din 20 mai 2005, încheiat între SA „Apă-Canal Chișinău” și SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”, generează drepturi și obligații corelative în seama ambelor părți, or, prin acest contract SA „Apă-Canal Chișinău” s-a obligat de a livra SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” apă potabilă și de a recepționa apele uzate, iar SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” s-a obligat să achite serviciile prestate în volumul și termenii prevăzuți de contract (f. d. 6-10).

Este incontestabil și faptul că potrivit pct. 4.2 lit. a) din contractul nr. 2-652-33 din 20 mai 2005, părțile au stipulat expres că evidența apelor uzate evacuate în sistemul municipal de canalizare, în cazul lipsei mijloacelor de măsurare a apelor uzate, se va efectua:

- sută la sută din volumul de apă potabilă utilizată pentru necesități menajere;

- 23,2 la sută din volumul de apă potabilă și industrială utilizat pentru necesitățile de producere (tehnologice).

Iar pct. 4.3 din același contract prevede cert că cantitatea apei consumate și respectiv, a apelor uzate evacuate se determină conform capacității de debit a branșamentului cu viteza de mișcare în el a apei de 1,2 m funcționarea lui în decursul a 24 ore, conform duratei zilei de muncă a SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” (volumul apelor în acest caz se ia cel egal cu volumul apei uzate) inclusiv în cazul neîndeplinirii de către SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” a prescripțiilor SA „Apă-Canal Chișinău” privind organizarea evidenței contorizate a consumului de apă și (sau) a evacuării apelor uzate.

Instanța de recurs, va reține la caz și prevederile pct. 9.1.13 din Regulamentul de organizare și funcționare a serviciilor publice din mun. Chișinău, aprobat prin decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 5/4 din 25 martie 2008, care indică că volumul apelor uzate evacuate de la consumatorii – persoane juridice în producția cărora intră apa livrată de furnizor și/sau din surse proprii (puțuri forate), precum și în cazul pierderilor ireversibile de apă în procesul tehnologic sau evacuării în sistemul public (comunal) de canalizare a apelor subterane și/sau de suprafață, se determină în baza indicațiilor aparatelor de măsurare a apelor uzate.

Distinct de aceste constatări, la caz, se constată că la 17 martie 2010, la SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”, de către reprezentantul S.A „Apă Canal Chișinău” a fost cercetată starea evidenței și folosirii apei, fiind constatat că la momentul controlului aparat de măsurare a apei uzate nu este instalat, în acest sens fiind întocmit actul cercetării stării evidenței și folosirii apei (f. d. 11 vol. I).

Este de remarcat că tot prin actul din 17 martie 2010, în scopul înlăturării neajunsurilor depistate, SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” a fost atenționată cu privire la instalarea în timp de 30 zile a aparatului de măsurare a apelor uzate evacuate în rețeaua de canalizare, iar în caz de neexecutare a

prescripției calculul volumului apei evacuate va fi efectuat, conform pct. 9.2.8 din Regulamentul de organizare și funcționare a serviciilor publice din mun. Chișinău, adică 100% din consum.

Or, conform prevederile pct. 9.2.8 din Regulamentul de organizare și funcționare a serviciilor publice din mun. Chișinău, în cazul neexecutării prescripției furnizorului privind montarea instalațiilor de contorizare a apelor uzate în termenele stabilite, volumul apelor uzate recepționate de la consumatori cărora li se livrează apă numai de la furnizor se consideră egal cu volumul consumului de apă. Volumul apelor uzate recepționate de la consumatorii care au surse proprii (puțuri forate) de alimentare cu apă și/sau evacuează ape subterane și/sau de suprafață în sistemul public de canalizare se determină conform capacității de debit a racordului de canalizare al consumatorului, cu viteza de scurgere a apelor uzate de 1 m/sec., scurgerea prin secțiunea integrală și funcționarea de 24 ore din 24, indiferent de limitele evacuării apelor uzate, stabilite de organele de gospodărire a apelor în autorizația de gospodărire a apei pentru consumatorii de categoria II.

Așadar, în speță este indubitabil că, după expirarea termenului de remediere de 30 zile acordat SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”, la 23 aprilie 2010 SA „Apă-Canal Chișinău” a întocmit un alt act de cercetare a stării evidenței și folosirii apei, prin care a constatat că prescripția din 17 martie 2010 în privința instalării aparatului de măsurare a apelor uzate nu a fost executată și instalațiile de contorizare a apelor uzate în termenele stabilite nu au fost montate (f. d. 12 vol. I).

Față de aspectele enunțate, la caz se reliefează incontestabil că SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” nu s-a conformat prevederilor pct. 9.1.13 din Regulamentul de organizare și funcționare a serviciilor publice din mun. Chișinău și nu a instalat aparat de măsurare a apei uzate, fapt ce necondiționat, conform pct. 9.2.8 din Regulamentului de organizare și funcționare a serviciilor publice din mun. Chișinău, duce la calcularea a 100% din volumul apei consumate.

Ca urmare, SA „Apă-Canal Chișinău” în mod corect a calculat datoria SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” (succesorul SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”), pentru perioada noiembrie 2010 – august 2014, în mărime de 4 816 253,10 lei, fapt ce se atestă prin facturile fiscale eliberate și anexate la dosar (f. d. 68-113 vol. I).

Or, chiar dacă actele de constatare întocmite de către SA „Apă-Canal Chișinău” la 17 martie 2010 și 23 aprilie 2010, nu constituie acte administrative, după cum a menționat și instanța de apel, și nu urmau a fi contestate în instanța de contencios administrativ, SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” (succesorul SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”), recepționând facturile CZ 0678603 din 31 ianuarie 2013, CZ 0685286 din 28 februarie 2013, nu le-a contestat în modul stabilit de lege, dar a acceptat sumele calculate de către SA „Apă-Canal Chișinău”, achitându-le doar parțial, astfel, determinând o datorie în mărime de 4816253,10 lei.

Contrar reținerilor instanței de apel, aceste aspecte au fost avute în vedere la pronunțarea soluției de către prima instanță, care în mod corect a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii în partea încasării în folosul SA „Apă-Canal Chișinău” a

datoriei de 4816253,10 lei.

Pe când, instanța de apel nu a dat o corectă dezlegare în drept a speței supuse examinării, fapt ce a dus la adoptarea unei soluții greșite.

În acest sens, instanța de recurs constată ca neîntemeiată și concluzia instanței de apel precum că contractul nr. 265233 din 20 mai 2005 privind livrarea apei și recepționarea apelor uzate este un contract economic cu scop lucrativ, iar facturile eliberate de SA „Apă-Canal Chișinău” nu constituie acte administrative.

Asta deoarece, din însuși conținutul contractului rezultă că acesta este unul de prestare a serviciilor publice de gospodărire comunală, astfel că, pct. 2 din acest contract prevede expres că obiectul contractului constituie livrarea apei potabile, livrarea apei industriale, cât și recepționarea apelor uzate de la „CET-1” prin racordul de canalizare.

Nu mai puțin important, la acest capitol, este de menționat că pct. 5.1 din contract, expres indică că părțile au convenit că plata pentru apa livrată și apele uzate evacuate de la „CET 1”, se va efectua în baza facturilor de plată, întocmite de către SA „Apă-Canal Chișinău”. Plata se efectuează până la data de 10 a lunii imediat următoare și se consideră efectuată din data depunerii sumelor bănești la contul de decontare al furnizorului.

Iar, conform pct. 5.2 din contract, în cazul când SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” nu va efectua plata în termenul stabilit în pct. 5.1 al prezentului contract, SA „Apă-Canal Chișinău” va calcula penalitatea de 0,1 la sută din suma neplătită pentru fiecare zi de întârziere.

Distinct de aceste constatări, instanța de recurs relevă că prima instanță justificat a constatat că SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” nu a achitat sumele indicate în facturile de plată, în termenul convenit prin pct. 5.1 din contract și nici nu le-a contestat.

Față de precizările menționate, instanța de recurs va respinge ca neîntemeiat argumentul SA „Termoelectrica”, succesor în drepturi a SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” precum că la caz nu sunt aplicabile prevederile Regulamentului de organizare și funcționare a serviciilor publice din mun. Chișinău, or, aceste susțineri se combat prin însuși contractul nr. 265233 din 20 mai 2005 privind livrarea apei și recepționarea apelor uzate, unde la pct. 4.3 se prevede cert că cantitatea apei consumate și respectiv, a apelor uzate evacuate se determină conform capacității de debit a bransamentului cu viteza de mișcare în el a apei de 1,2 m, funcționarea lui în decursul a 24 ore, conform duratei zilei de muncă a SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” (volumul apelor în acest caz se ia cel egal cu volumul apei uzate), *inclusiv în cazul neîndeplinirii de către SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” a prescripțiilor SA „Apă-Canal Chișinău” privind organizarea evidenței contorizate a consumului de apă și (sau) a evacuării apelor uzate.*

Pe de altă parte, instanța de recurs relevă că și Regulamentul privind folosirea sistemelor de alimentare cu apă și de canalizare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr 656 din 27 mai 2002, la care face referire SA „Termoelectrica”, expres prevede la pct. 54, că volumul de ape furnizat consumatorilor și volumul de

ape evacuate în rețelele de canalizare și recepționate de furnizor se determină în baza datelor înregistrate de echipamentele de măsurare.

Instanța de recurs respinge și susținerea intimatului SA „Termoelectrica” precum că SA „Apă-Canal Chișinău” nu a informat, odată cu emiterea actelor de constatare, cu privire la tipul concret de contor, care urma a fi instalat pentru măsurarea volumului apelor uzate.

Asta deoarece, însuși intimatul a anexat la materialele pricinii scrisoarea nr. 102-d din 22 martie 2010 eliberată de SA „Apă-Canal Chișinău” ca răspuns la interpelarea SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” nr. 01-11/31-89, prin care a informat că scurgerea apelor uzate prin rețeaua publică de canalizare trebuie să se efectueze cu ajutorul unităților de evidență (mijloace de măsurare), incluse în Registrul de Stat al RM al mijloacelor de măsurare sau cu ajutorul contorului, care în urma verificării primare efectuate de către Serviciul de Standardizare și Metrologie RM, au fost recunoscute valabile și pot fi utilizate în măsurările efectuate în domeniul de interes public (art. 11 pct. 1 f) din Legea Metrologiei).

În același timp, prin răspunsul menționat, SA „Apă-Canal Chișinău” a mai subliniat că Întreprinderea de Stat „Institutul Național de Standardizare și Metrologie RM”, prin scrisoarea nr. 16-31/07-107 din 07 iulie 2008 a confirmat că contoarele acustice achiziționate anterior de model Эхо-P-01, care au trecut testarea primară pot fi utilizate conform informației de care dispune SA „Apă-Canal Chișinău” și pot fi efectuate de SRL „MultiEnergо”, Întreprinderea „Tehno Test” și alte organizații specializate în efectuarea acestor lucrări (f. d. 23 Vol. II).

De remarcat că, materialul probator atestă cu certitudine și faptul că SRL „MultiEnergо” a informat SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” că Ministerul Economiei, prin scrisoarea nr. 08-2481 din 19 mai 2010, a comunicat că în conformitate cu RGML 07: 2007 „Modul de recunoaștere a rezultatelor metrologice de testare pentru omologare de model și etalonarea primară a verificărilor mijloacelor de măsurare” este necesar de a efectua procedura de legalizare a mijloacelor (unităților) prin recunoașterea modelului. Drept urmare, în cazul în care SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” este cointeresat și de acord să recupereze toate cheltuielile necesare, societatea este disponibilă de a efectua toate lucrările de legalizare a acestor mijloace de măsurare (f. d. 26, 27 Vol. II).

SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”, însă nu a reacționat la aceste propuneri, astfel, ignorând instalarea aparatului de măsurare a apei uzate.

Ca consecință, reieșind din circumstanțele enunțate și având în susținere dispozițiile art. 624 alin. (1) Cod civil, care reglementează dispoziții generale cu privire la clauza penală, cât și prevederile art. 268 lit. a) Cod civil, potrivit cărora se prescriu în termen de 6 luni acțiunile privind încasarea penalității, instanța de recurs stabilește corectitudinea concluziei primei instanțe cu privire la încasarea de la SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” (succesorul SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”) în folosul SA „Apă-Canal Chișinău” și a penalității de întârziere în sumă de 27137, 72 lei, calculată în baza facturilor CZ 0678603 din 31 ianuarie 2013, CZ 0685286 din 28 februarie 2013.

Or, această sumă se încadrează în termenul de prescripție de 6 luni, ținând cont de faptul că acțiunea a fost depusă la 25 iulie 2013.

Conform art. 94 alin. (1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Cu referire la norma de drept enunțată, instanța de recurs reține că prima instanță corect a conchis de a încasa de la SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” (succesorul SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1”), în folosul SA „Apă-Canal Chișinău” și cheltuielile de judecată sub formă de taxă de stat, în sumă de 50000 lei, achitată de către SA „Apă-Canal Chișinău” la depunerea cererii de chemare în judecată, fapt ce se confirmă prin ordinul de plată nr. 2242 din 01 iulie 2013, anexat la dosar (f. d. 1).

Față de cele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău”.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 și se menține hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 29 decembrie 2014, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” împotriva Societății pe Acțiuni „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 1” cu privire la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

Ala Cobăneanu